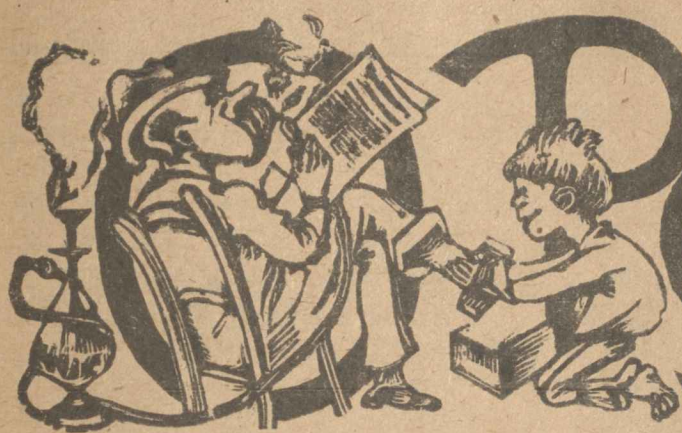

ΕΦΗΜΕΡΙΣ ΠΟΥ ΤΗΝ ΓΡΑΦΕΙ Ο ΣΟΥΡΗΣ

Τριακοστὸν καὶ πρῶτον ἀπαριθμοῦντες χρόνον
ἐδραύομεν καὶ πάλιν στήν γῆν τῶν Παρθενῶνων

Χίλια καὶ ἐνιακόσα καὶ δεκαοκτώ,
νάσαι τὸ Ταμεῖο σ' ὅλους ἀνοικτό.

Γράμματα καὶ συνδρομαὶ — ἀπ' εὐθείας πρὸς ἐμὲ.
Συνδρομὴ γὰρ κάθε χρόνο — δεκτὴ φράγκα εἶναι μόνο.
Γιὰ τὰ ξένα ὁμως μέρη — δέκα φράγκα καὶ σ' τὸ χέρι.

Εἰς γνῶσιν φέρομεν παντὸς εὐμούσου τσελεπῆ
ὅτι πωλοῦμεν σώματα «Ρωμηοῦ» ἀνελλιπῇ
μὲ τὴν ἀνάλογον τιμὴν, καὶ ὅποιος ἀπ' ἔξω θέλει
δὲν θὰ πληρώῃ δι' αὐτὰ ταχυδρομείων τέλη.

Τρίτη τοῦ Νοεμβρίου,
παντοῦ χαρὰ Κυρίου.

Χίλια καὶ τετρακόσα καὶ σαράντα,
Χαρὰ καὶ σωτηρία κατὰ πάντα.

**Ἄραξαν Συρμάχων στόλοι
καὶ ὀικοὶ μας μ' πρὸς στήν Πόλιν.**

Α

Φεύγουνε μαῦρα χρόνια...
σημάνετε καμπάναις,
βροντήσετε κανόνια,
ἰχθήσετε παιᾶνες.

Καρδιάς ἀνοίγουν φύλλα...
φεύγ' ἢ πυκνὴ μαυροῖλα
καὶ ἢ βαρυσυννεφιά.

Ὅνειρο νᾶναι, σκλάβοι;
Ἑλληνικὸ καράβι
μ' πρὸς στήν Ἀγιά Σοφιά.

Ὅνειρο νᾶναι τάχα, σκλαβιά κατακαυμένη,
πῶς τώρα καὶ ἢ γαλάζια
πετεῖται δοξασμένη
σ' τῆς Πόλης τὰ Μπουγάζια;

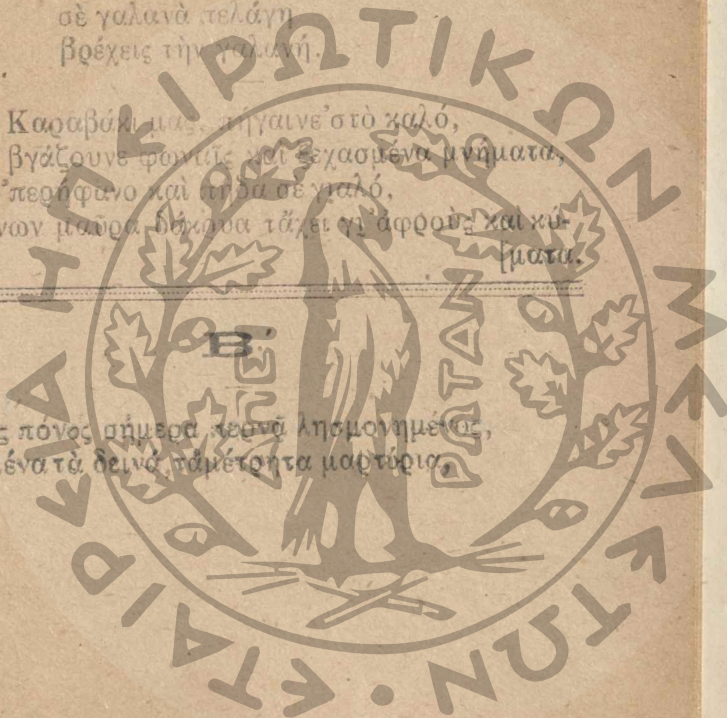
Νὰ τὸ πανὶ τὸ γαλανό...
Χριστὲ καὶ Παναγιά,
ἔγινε τάχα ἄληθινὸ
τόνειρο τοῦ Ραγιά;

Καράβι λατρευμένο
καὶ πολυδοξασμένο,
ἀνοίγουν οὐρανοί.

Καὶ μὲ τὴν Δόξα πλάγι
σὲ γαλανὰ πελάγη
βρέχεις τὴν γαλατῆ.

Καράβι, Καράβι μας, αἰγανέ' στὸ καλό,
γιὰ σένα βγάζουνε φωνίτς καὶ ξεχασμένα μνηματα,
ἀρμένιζε περὶ φανο καὶ ἀπὸ σὲ γαλό,
ποῦ χρόνων μαῦρα δέκατα τάχει γι' ἀφροὺς καὶ κύματα.

Καθένας πόνος σήμερὰ κατὰ λησμονημένα,
εὐλογημένα τὰ δεινὰ πάμεντα μαρτύρια.

πού με μίαν ἀφθαστη χαρά ξανάκαναν τὸ Γένος
τῆς Ὑπερμάχου Στρατηγεῦ νὰ ψάλλῃ νικητήρια.

Ποιᾶμάτια δὲν βουρκώνουνε, μὴ κι' ἡ χαρά δὲν κλαίει;
τώρα κι' ὁ Ῥήγας τῶν Φερῶν στὸν Πατριάρχη λέει:
Εὐλογημέν' οἱ πρόμαχοι, καὶ πάποι καὶ πατέρες,
εὐλογημένα τὰ σχοιγιά,
καὶ τὰ μαχαίρια τοῦ φονιά,
ποῦ φεραν τοῦταις τῆς χαρᾶς καὶ τοῦταις τῆς ἡμέρας.

Εὐλόγει, Δέσποτα, καὶ σὺ τόσων αἰώνων πόνους,
καὶ τῇ δικῇ σου τῇ θηλειᾷ,
ποῦ φερε τέτοια Πασχαλιά,
ποῦ φερε τέτοιους χρόνους.

Ἐλόγησε παπάδων ράσα καὶ δασκάλων ἀντεριά,
ποῦ δὲν τρώμαξαν φονιάδες
καὶ κατήχησαν Ραγιάδες
μὲ Πατρίδος λευθεριά.

Νάτο, νάτο τὸ παληό,
τὸ πανάγιο Σχολειό,
ποῦ με τρόμο καὶ λαχτάρα τῶν Ραγιάδων ἡ ψυχὴ
ἔτρεχε νὰ κατηγῆται καὶ κρυφὰ νὰ κατηγῇ.

Γ.

Κυττάξετε πῶς ἔσβυσε τοῦ Τούρκου τὸ φεγγάρι,
καὶ κυματίζει λαμπερὸ
τὸ Σύμβολο μὲ τὸ Σταυρὸ
καὶ μὲ τὸν Κορβαλάρη.

Σκίρτησε δάσκαλε, παπᾶ,
σκιρτήσετε Τιτάνες...
ποῖο χέρι σήμερα κτυπᾷ,
μιάς Ἐκκλησιᾶς καρπᾶναις;

Ὁλόρθιος βλέπει κι' ὁ Ραγιάς
πῶς ἔγιναν ἀλήθεια
κάθε παποῦ κάθε γιαγιᾶς
τὰ τόσα παραμύθια.

Νάτο τὸ Καραβάκι μας... σὰν ἄσπρο περιστέρι
τὸ τέλος τοῦ κατακλυσμοῦ γιὰ μήνυμα θὰ φέρῃ,
κι' ἕνας αἰτὸς δικέφαλος μὲ διὰ πλάτα φτερά
ὥσάν πιλότος τ' ὀδηγεῖ στῆς Πόλεις τὰ νερά.

Μαρμαρωμένε Βασιλεῦ, τώρα ξυπνᾷς καὶ σὺ
μὲ τούτῃ τὴν Ἀνάστασι τῆς Χριστιανοσύνης,
κι' ἡ περικεφαλαία σου λαμποκοπᾷ χρυσῇ
στὸν ἥλιο τῆς Ἐλευθεριᾶς καὶ τῆς Δικαιοσύνης.

Νίκη γιὰ μᾶς, δόξα, τιμὴ,
ἀλήθεια τὸ τραγὸ Τζαμί
πῶς Ἐκκλησιὰ θὰ γίνῃ.

Καὶ δὲν θ' ἀκούονται φωναῖς,
μήτε κανένας ἀμανὲς
τοῦ Τούρκου Μουεζίνῃ.

Ἀλύτρωτοι λυτρώνονται
καὶ τύραννοι σαφρόνονται
καὶ πᾶνε' στὰ κομμάτια.

Τραγοῦδια καὶ μηνύματα
πῶς πέφτουνε συντρίμματα
κορώναις καὶ παλάτια.

Δ.

Κολῶς' στο τὸ Καραβὶ μας... μεγάλο πανηγύρι...
καλῶς' στο τὸ Καραβὶ μας, ποῦ βρῆκε τὰ νερά του
κυττάζει τὴν Ἀγιά Σοφιά, τὸ μέγα μοναστήρι,
κι' οἱ πόθοι μας σὰν τρίτωνες χορεύουν' στὰ πλευρά
[του.

Κι' ἐκεῖνος, ποῦ πεσε νεκρὸς' στοῦ Ρωμανοῦ τὴν πύλη,
κι' ἡ προφητεῖαις ραφιδῶν καὶ τῆς Φυλῆς οἱ θρούλοι,
σπασμένα δισκοπότηρα μὲ τᾶ χροῖα μυστήρια,
κρυφαῖς θυσίαις σὲ νυκτῶν κρυφὰ θυσιαστήρια.

Ἡ λειτουργιὰ μας ἡ' στερνὴ κι' ἡ μισοτελειωμένη,
παληοὶ καὶ σύγχρονοι ἥρωες ἀκόμη χθὲς θαμμένοι,
ἀρματολῶν ἀρματοσιαῖς,
παλλημαριᾶς κορμιοστσιαῖς,
καὶ τῶν μεγάλων φιλικῶν ἐκεῖν' ἡ συντροφιά
μὲ τὸν Ἀβέσσοφ ἀρσενάριος' στὴν Ἀγιά Σοφιά.

Τούτῃ τοῦ Γένους τὴν χαρὰ καὶ τὴν γὰρ τὴν φθὰ
[ναί;
ἐλκοῦν τὰ μάτια τριβουνε νὰ δαῖν μὴν εἶναι πλανή.
Ὅχι, δὲν εἶναι ψάμματα κι' ἀπὸ τῆς ὁρασίᾳ
τοῦ πνεύματος καὶ τῆς φωτῆς γιὰ τέτοια πανδαισία.

Δακρύστε τὴν ἀπὸ χαρᾶς οὐράναια γέματα,
ὥστε δὲν εἶναι κι' ἡ χαρὰ σὰν δὲν βουρκώσῃ ματι.